

Løbet af indeværende Aar, og den højtærede Finansminister meddelte, at han havde givet Grunde derfor. Ikke desto mindre ere vi jo nu bleve lykosaliggjorte med en Række nye Skattelovforslag, som i alt Fald tyde paa, at den højtærede Finansminister har villet gøre en Begyndelse — en Begyndelse, der, maa jeg sige straks, efter min Mening er meget uheldig. Navnlig hvad det Forslag angaar, som jeg skal have den Ære nærmest at omtale, synes Begyndelsen mig at være i særlig høj Grad uheldig, idet der har lydt en saa godt som enstemmig Fordømmelsesdom over den — i alt Fald fra dem, der i denne By have haft Lejlighed til at udtale sig, hvad de ikke mindst have kunnet gøre af Hensyn til, at København dog trods alt maa siges at være det egentlige Centrum for Teatre, Koncerter, Musik o. s. v. Navnlig her ere disse Røster komne meget stærkt til Orde.

Jeg kommer ved at beskæftige mig med dette til at tænke paa, at vi her heller ikke slippe for at omtale, hvad der egentlig er Aarsagen til, at man for Øjeblikket befinder sig i en saadan Situation, at man tvinges til at fremsætte Lovforslag af denne Beskaffenhed. Man vender uvilkaarlig atter tilbage til det, der ogsaa nys har beskæftiget Tinget, nemlig selve den ved de militære Udgifter fremkaldte finansielle Situation. Det er blevet sagt, at naar Staten for Øjeblikket finansielt set befinder sig under saa uheldige Vilkaar, er Aarsagen ikke den, at man har de store militære Bevillinger — i alt Fald søger man at skjule, at det skulde være de militære Bevillinger, der ere Skyld deri —, men at det derimod er de betydelige Udgifter paa det sociale Omraade, som have Skylden. Jeg skal da blot ganske kort tillade mig at pege paa, at der efter Oplysninger af daværende Kontorchef Andersen i Indenrigsministeriet, offentliggjorte i Tidsskrift for Arbejderforsikring, er ydet et Beløb paa godt 21 Mill. Kr. til de saakaldte sociale Formaal. At specificere dem er hurtigt gjort: Til Sygekasserne med deres 600,000 Medlemmer 3 Mill. Kr., til Arbejdsløshedskasserne med deres 70,000 Medlemmer ½ Mill. Kr., til Hjælpekasserne 750,000 Kr., til 70,000 Alderdomsunderstøttede 8,102,000 Kr. og til 100,000 Fattigunderstøttede 9 Mill. Kr. Det er store Tal, men de synes mig ikke skræmmende, for mig staa de snarere som et Vidnesbyrd om, at Danmark paa dette Omraade har skaffet sig en overordentlig smuk og agtet Stilling, en Stilling, der viser, at Danmark paa det sociale Omraade er en Forsøgs-

mark, der har givet udmærket gode Resultater, og som har bidraget til i Udlandet at henlede Opmærksomheden paa os. Jeg tror derimod ikke, at jeg tør sige, at det i samme Grad vækker smigrende Opmærksomhed i Udlandet, naar vi tale om Udgifterne paa det militære Omraade, der løbe op til godt 1/3 af Statens Indtægter. Endelig tror jeg ikke, at de Herrer i Regeringsflertallet, for saa vidt de ønske at kalde sig Venstremænd, have nogen Anledning til at føle sig stolte over dette store Beløb, da hele deres politiske Fortid jo utvetydig har været en Kamp imod de stigende Militærundergifter. De slippe da heller ikke bort fra, at naar vi finansielt set sidde slet i det, er det hovedsagelig foranlediget ved de stigende Militærbyrder, og for at klare os have vi jo flere Gange været nødt til at laane os frem. Den højtærede Finansminister maa, naar han udtaler sig om den finansielle Situation, selv erkende, at inden den foreliggende Finanslov er vedtagen, ville vi være oppe paa en Underbalance af over 21 Mill. Kr. Hvorledes de Herrer nu ville bære sig ad med at forklare, at det militære ikke har spillet en Rolle i denne Sag, skal jeg overlade til dem. Man synes ganske uvilkaarligt, naar man hører den ærede Ordfører tale, at faa en Følelse af, at han — jeg siger det rent politisk taget naturligt — udmærker sig ved en betydelig Evne i den ædle Jonglørkunst. At slippe herfra lige overfor den jevne, sunde Betragtning, som en almindelig Vælger anstiller, tror jeg ikke vil lykkes de Herrer. Man vil vedblivende pege paa Militærundergifterne og sige: Her have vi Aarsagen til den slette Situation, her have vi Aarsagen til Misæren, thi spare paa de sociale Omraader vil man dog alligevel ikke kunne. Den Kurs, her er tagen, har vist sig at være den rigtige og har været til Ære for os. Skulde det, som det er blevet udtalt i enkelte Blade, blive Tilfældet, at man netop nu blev tvungen til at spare paa det sociale Omraade, maa jeg yderligere understrege den militære Politik's Fordærvelighed. Der ligger nemlig endnu altfor store sociale Opgaver for her i dette Land til, at vi kunne være bekendte at standse med de sociale Reforme. Derfor faar Militærvæsenet vedblivende Lov til at beholde Æren af — jeg bruger Udtrykket rent ironisk — at vi ere komne der, hvor vi ere, at den højtærede Finansminister ikke ser anden Udvej end at kræve nye Skatter af Rigsdagen.

Naar man ved, hvor forholdsvis ringe et Beløb disse nye Skatter ville indbringe,